

Indiase vrouw is slavin van man en zijn familie

Van een medewerker **TROUW** 31 mrt. 1980, p.5.

NEW DELHI — „Verkrachting is een misdrijf, maak een eind aan de bruidsschat,” zo klonk het in de nauwe straten van het oude gedeelte van de Indiase hoofdstad Delhi. Ruim zes honderd mannen en vrouwen hielden ter gelegenheid van de internationale vrouwendag een protestmars, die het straatleven even tot stilstand bracht. Winkeliers, hun klanten, de rickjaw-fletsters en allerlei straatventers, zelfs tal van bedelaars kwamen nieuwsgierig een kijkje nemen. Het doel van de tocht was het nationale gerechtshof. Daar werden redevoeringen afgestoken en theaterstukjes opgevoerd.

Daar werd ook de heropening geëist van de in India zeer omstreden Mathura-zaak, de zaak van het door twee politieagenten verkrachte meisje Mathura. De zaak begon in 1970 toen Mathura, toen ongeveer vijftien jaar oud, als wees bij haar broer woonde. Zij leerde een man kennen en de twee besloten uit liefde te trouwen. Een uitzondering in India, waar de meeste huwelijken door de ouders worden gearrangeerd (De jeugdige leeftijd waarop het meisje wenste te trouwen is in India zeker niet uitzonderlijk.)

Mathura's broer was het echter niet eens met het huwelijk en hij deed bij de politie aangifte van de „ontvoering” van Mathura door de man. Alle betrokkenen werden naar het politiebureau gebracht en na enige tijd weer naar huis gestuurd, behalve Mathura. Zij werd opgesloten en door twee agenten aangehouden. Het gebeurde op 26 maart 1972 en de beide agenten werden door de hoogste deelstaatrechtbank tot respectievelijk vijf en één jaar gevangenisstraf veroordeeld. Maar zij gingen in beroep en nu acht jaar later heeft de hoogste federale rechtbank, de Supreme Court, vonnis gewezen in het nadeel van Mathura, omdat zij zich niet verzet zou hebben tegen de verkrachting.

Vier rechtgeleerden hebben nu om herziening van het vonnis verzocht en hun eis werd gesteund door de demonstrerende vrouwen en mannen.

Harjans

Volgens het Indiase strafrecht, daterend uit 1860, is er sprake van verkrachting als de geslachtsdaad tegen de wil en zonder toestemming van de vrouw gebeurt, of als haar goedkeuring berust op angst voor de dood of lichamelijk letsel, of als de aanrander zich voordoot als haar echtgenoot. De vrouw mag nooit jonger dan 18 jaar zijn. Gedwongen geslachtsgeheimenschap in het huwelijk wordt niet als verkrachting gezien. Verkrachting lijkt ook in India een veel voorkomend misdrijf te zijn, hoewel het slechts zelden tot aangifte komt. In India zijn vooral de Harjans, de onaanraakbaren en kastelosen, vaak het slachtoffer van verkrachting en andere vormen van geweld.

Zo hebben zich de afgelopen drie maanden in de noordelijke deelstaat Bihar weer afgrijpselijke tonelen afgespeeld. Daar werden door politie er privé legerijes van landhe- ren 38 Harjans als beesten afgeslacht, hun

„Eet de bruidsschat, verbrandt de bruid” en „Straf de moordenaars” staat op de borden van deze betogers. De opgewonden menigte betoogde namens een moeder, wier dochter door de familie van haar man was verbrand wegens het inbrengen van een te geringe bruidsschat.

schamele bezittingen geplunderd en hun huizen in brand gestoken. Natuurlijk werd ook weer een groot aantal vrouwen verkracht. Meestal wordt er geen aanklacht ingediend, omdat zij weten dat de politie op de hand van de landheren en zijn handlangers is. Een aanklacht indienen is vaak hetzelfde als vragen om nog meer leed, intimidatie, vernedering en een eindeloze procesgang.

De verkrachtingen in India en de aanvaardbaarheid voor de mannen ervan hangt samen met de ondergeschikte positie van de vrouw in de Indiase samenleving. Dat begint al bij de geboorte en eigenlijk al daarvoor. Het leven schenken aan een zoon is belangrijker dan het krijgen van een dochter. Het sterftecijfer voor meisjes ligt in India beduidend hoger dan dat voor jongens. Volgens de volkstelling van 1971 wa-

ren er zo'n acht procent meer jongens dan meisjes in de leeftijd van nul tot veertien jaar. In totaal 230 miljoen kinderen. Zonen krijgen beter te eten, zitten langer op school, terwijl meisjes eerder in hun levensonderhoud moeten voorzien.

In het huwelijk zijn de vrouwen onderworpen aan de heerschappij van de man. Deze kan hen straffeloos in de steek laten, bijna één miljoen vrouwen is dat inderdaad overkomen. De vrouw is dan vaak redeloos verloren. Het mislukken van het huwelijk wordt haar verweten, anders koopt de man toch niet bij haar weg. Er bestaat geen alimentatieverplichting in India en de vrouw krijgt ook geen uitkering van de staat. De vrouw riskeert nogal wat als zij niet tegemoet komt aan de verlangens van haar man, verlangens die vanuit de opvoeding van de man meestal in het teken staan van agressie en het zich waarmaken. De vrouw daarentegen heeft in haar opvoeding meegekregen dat zij zich opoffert en afscheiden moet gedragen.

Een van de grootste problemen bij het Indiase huwelijk is de financiële transactie die daarbij plaatsvindt, hoewel sinds 1961 het geven van een bruidsschat bij de wet verboden is. Maar nog steeds worden er enorme „geschenken” gegeven, afhankelijk van de sociaal-economische positie en de carrière-mogelijkheden van de bruidegom. Een arts of een ingenieur huwen kost al gauw zo'n 25.000 gulden, geld dat door de familie van de bruid moet worden opgebracht. Daarnaast moet er vaak een grootse bruiloft worden gevierd, waar honderden gasten geëerd en vermaakt moeten worden. Dit alles heeft de nodige families te gronde gericht omdat zij de schulden niet meer konden afbetalen. Een ander gevolg is dat een aantal jonge getroude vrouwen „zelfmoord” pleegt, omdat de schoonfamilie achteraf vindt dat de vrouw te weinig heeft ingebracht. Zij wordt dan vaak onder druk

gezet en mishandelingen, met medeweten van haar echtgenoot, zijn geen uitzondering. In het Indiase vrouwenblad „Manushi” stond vorig jaar dat schoondochters soms op een afschuwelijke manier om het leven worden gebracht, waarna bij de politie dan aangifte wordt gedaan over een ongeval of een zelfmoord. Volgens het blad doen zich alleen al in Delhi met zijn vier miljoen inwoners tegen de vierhonderd gevallen per jaar voor. Overigens geldt voor de laagste sociaal-economische groepen in India dat de familie van de bruid moet worden betaald, omdat deze een arbeidskracht verliest.

In India kunnen alleen de beter gesitueerden het zich permitteren hun vrouwen thuis te houden. De vrouwen uit de lagere regio's moeten wel uit werken gaan om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien. Maar de werkloosheid in India is uitzonderlijk hoog, schattingen gaan van 20 tot 40 procent, van de beroepsbevolking. Waarbij nog komt dat het jaarinkomen van meer dan 400 miljoen Indiërs ongeveer 60 procent van de totale bevolking, niet boven de 150 gulden per jaar komt. Dat wil zeggen beneden de door de Verenigde Naties vastgestelde armoedegrens.

Als vrouwen en meisjes dan al ergens een baan vinden, moeten ze vaak het zwaarste en vuilste werk opknappen. Zij verbouwen de rijst, verrichten graafwerkzaamheden, spouwen met cement en stenen en je ziet ze verder langs de weg stenen fijn hakken. Daarnaast moeten zij het huishouden doen. Dat betekent water halen bij de put, die soms ver weg ligt, hout sprokkelen of koemest verzamelen voor het vuur, koken het eigen hutje en tuintje bijhouden en verder nog de opvoeding van de kinderen. Op de traditionele manier, waardoor de cirkel rond is en er voorlopig op een verbetering van de positie van de vrouw in de Indiase samenleving weinig uitzicht is.